

ЧУДОМИР УБИЙСТВО

chitanka.info

— Дечо, Дечо! Помогни ми, баба!... Отърви ме! Цапни го с някой кърпел това проклето куче, дано го чумата тръшне, гдето не остави яйце в полозите!... Мари, дано го поразата поразе, кога се не наплюска! Отзарана му хвърлих кора хляб, кринчето от ярмата на телето облиза и не му стигнало, та и две яйца ми излапало, проклетото! От бялата кокошка, гащатата. Събирам ги да я насадя уж, пусто и върло. Осем съм събрала. Рекох да ги направя бари дванайсет, та да не се мае да лежи хайванчето на празен полог, а то... Пребий го, Дечооо!... Тресни го с един кол в главата, от зло да ме отървеш!

Дечо Порът, който през това време руканеше топоришка на дръвника и който имаше отдавна зъб на бабиното Гинино куче, се изправи, стисна я здраво и като опъна шия, попита през плета:

— Де го?

— У вас се намъкна, крастата! През плета прескочи и се мушна между плевника и кочината.

— Иди тогава нататък, изучай му и удряй плета с тоягата — рече Порът и заситни бос към малкия двор за към къщи уж. После зави на дъга към плевника, спря се на ъгъла до кочината и стиснал топоришката, зачака.

Баба Гина забърза и тя към прелеза, надникна и като го видя клекнало да се облизва, заудря с тояжката си по затрънения плет и почна да къдне отново:

— Ци-ба! Ци-ба! Ууу! Поразийо! Шуга да те обели дано и червата ти да се повлекат като върви по пътищата! Ци-ба!...

Кучето изви глава, запримига виновно с подвита опашка и като съобрази, че не е избрало стратегическа позиция, хукна на към Поровия двор. На ъгъла Дечо Порът го посрещна, сврасна му по главата една топоришка, то квикна зловещо и преди да повтори, още една му се стовари в тила и то се просна цяло на двора. Задните му крака отсечено започнаха да подритват, сякаш биеха ерина, после утихнаха, тялото му се сгърчи, потрепера и предаде богу дух.

— Тъй, тъй!... Пада му се! Нека, та да се научи как се ядат яйца от гащата кокошка в петъчен ден! — бърбореше баба Гина през плета, без да разбере какво е станало. — Откога го вардя да му отпоря кожата с бой, ама пуста старост! Дорде дигна тояга, и то офейка! Нека! — И като прекрачи прелеза, влезе в Дечовия двор.

Порът, разкрячен до трупа, секнеше огън за цигарата си. Баба Гина се примъкна през тесния прелез между плевника и кочината и като зърна проснатия труп на кучето си, ахна, изтърва тояжката и извика:

— А бре, Дечо, а бре, хубостнико, какво си направил бре! Е, божее!...

Порът, бос, с килнат назад калпак, все още секнеше огън.

— А бре що уби кучето, Дечо? Какво ти е сторило клетото животно?

— Ами нали ти ми рече мари?

— А бре, ка'щяло да съм ти рекла тъй, Дечо? Нали ти казах да го поудариш малко само, колкото страх да вземе и друг път да не посяга!

— Бабешки работи. Нали рече: убий го!

— А бре да те убие светата сирница! Стара и изкуфяла бабичка що слушаш бре, душманино?... Не ти ли догреша бре, кръвнико? Съвест нямаш ли? Сърце нямаш ли? Ако на мене ми е изял яйцата, тебе ушите ли ти изяде бре, хайдутино?...

И като клекна на земята, баба Гина подигна отпуснатата безжизнена глава на кучето, сложи я в полата си и тъжно и напевно, като над загубена рожба, заоплаква:

— Мамаааа, мама Шаро, мама мой другарю!... Мама... Що ти трябваше в душмански двор да бягаш!... Божее, все до моята ли сирота глава ще дохождат тия мъки!... Де-чооо, Дечо, бял ден да не видиш, Дечо!... Дечооо, дано капне до мишницата тая ръка хайдушка!... Мама, мама Шаро, мой верен другарю!

Дечо Порът, изправен, с угаснала цигара в уста, гледа, гледа, почеса се по врата, плю сърдито встрани и като запрати топоришката чак в другия край на двора, изръмжа нещо през носа и влезе в зимника при ракията.

Издание:

Чудомир. Точ в точ. Велико Търново: Фондация „Чудомир“, 1995.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.